

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **K. S.,** zast. JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem Jana Švermy 1696, Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, čj. MPSV-2017/25626-916, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2018, čj. 42 Ad 6/2017-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016 Úřad práce ČR přiznal žalobkyni doplatek na bydlení ve výši 3 646 Kč měsíčně od listopadu 2016 dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Namítala, že úřad práce odmítl započíst do odůvodněných nákladů zálohy za elektřinu a plyn v plné výši. Výše skutečných měsíčních záloh na elektřinu činila 700 Kč a na plyn 200 Kč, úřad práce vyčíslil odůvodněné náklady na elektřinu pouze ve výši 675,12 Kč a na plyn 179,42 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017 odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[2] Žalobkyně se bránila žalobou u krajského soudu, který rozsudkem ze dne 1. 2. 2018 rozhodnutí žalovaného i úřadu práce zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení napadeného správního rozhodnutí bylo nedostatečné odůvodnění nezbytné spotřeby energií v domácnosti žalobkyně. Krajský soud přisvědčil námitce žalobkyně, dle které vzorce používané žalovaným v napadeném rozhodnutí neuvádějí konkrétní individualizované hodnoty, z nichž správní orgány při výpočtu nezbytné

spotřeby energií vycházely. Soud konstatoval, že ve správním rozhodnutí není možné spokojit se toliko s uvedením přiznané částky doplatku na bydlení, aniž z něj současně vyplývá, jakou metodikou k této částce správní orgány dospěly a z jakých vstupních dat vycházely. V daném případě úřad práce uvedený názor nerespektoval, neboť ve svém rozhodnutí pouze stanovil, že započtená výše obvyklých nákladů na elektrickou energii činí 675,12 Kč a na plyn 179,42 Kč. V podrobnostech odkázal na přílohu „VÝPOČET ENERGIÍ“ založenou na č. l. 42 správního spisu, která sice systematiku výpočtu obsahovala, nebyla však neoddělitelnou součástí správního rozhodnutí a úřad práce ji spolu s rozhodnutím nezaslal žalobci. Krajský soud proto pokládal rozhodnutí úřadu práce za nepřezkoumatelné dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ani žalovaný podle soudu tuto vadu v rámci odvolacího řízení neodstranil. Závěry úřadu práce sice rozšířil o principy, jimiž se výpočet přiznaných částek za započtené výše energií řídí, zcela však absentují konkrétní data dosazovaná do uvedených matematických vzorců. Přestože již pro tuto vadu bylo nutné napadené správní rozhodnutí zrušit, krajský soud považoval pro budoucí postup správních orgánů za důležité vypořádat se také se zbývající námitky žalobkyně.

[3] Krajský soud se ztotožnil s výhradami žalobkyně, že pro účely výpočtu nezbytné spotřeby energií není možné automaticky bez dalšího srovnání vydávat za závazné informace od nevládní environmentální organizace Hnutí DUHA. Organizace Hnutí DUHA, ani jiné obdobné spolky zabývající se životním prostředím, nedisponují postavením orgánu veřejné moci, na rozdíl např. od Energetického regulačního úřadu, který odhad spotřeby energií v českých domácnostech rovněž posuzuje. Z odůvodnění rozhodnutí není přitom vůbec zřejmé, proč žalovaný vycházel z údajů získaných právě od organizace Hnutí DUHA, odkazované informace navíc nejsou ve správním spisu obsaženy. Krajský soud dále přisvědčil také námitce žalobkyně, že je na místě jako jeden ze vstupních údajů rozlišovat, jakým typem vařiče žadatel o dávku disponuje. Správní orgány provádějí výpočty prokazatelné nezbytné spotřeby energií zvlášť pro elektřinu a zvlášť pro plyn. Je přitom nepochybné, že průměrná spotřeba domácnosti užívající elektrický vařič nemůže již za své podstaty přesně odpovídat spotřebě domácnosti využívající pro vaření plyn.

[4] Žalobkyně správním orgánům též vyčítala, že při stanovení výše odůvodněných nákladů za energie nezohlednily velikost jejího bytu a počet společně posuzovaných osob. Krajský soud k této námitce odkázal na § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi s tím, že toto ustanovení předpokládá posouzení hlediska velikosti bytu z úřední povinnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgány k hledisku velikosti bytu při stanovení výše úhrady prokazatelné nezbytné spotřeby energií skutečně přihlédly. Krajský soud připustil, že v určitých případech, ve kterých není spotřeba energií vázána na vytápění bytu nebo ohřev teplé užitkové vody, by nebylo v souladu se smyslem § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, aby správní orgány zohledňovaly při svých výpočtech i velikost bytové jednotky, byť to předpis v obecné rovině výslovně stanoví. Takovýto postup by bylo nicméně třeba odůvodnit, což žalovaný v právě projednávané věci neučinil. Ve vztahu ke spotřebě elektrické energie vynaložené na vaření a svícení a na jiné elektrické spotřebiče v souvislosti s počtem osob v domácnosti krajský soud uvedl, že zákon o pomoci v hmotné nouzi uvedené hledisko v § 34 písm. c) na rozdíl od velikosti bytu nezmiňuje, nelze proto správním orgánům vyčítat, že jej do svých výpočtů nezahrnují. Sám žalovaný však u složky ohřevu teplé užitkové vody údaj o

počtu osob nad rámec zákona zmínil, případné rozdíly v přístupu při výpočtu jednotlivých druhů spotřeby by měl tedy řádně odůvodnit.

[5] Krajský soud se vyjádřil také k námitce žalobkyně, že součástí výpočtu je výše průměrné spotřeby elektřiny v sazbě D02d stanovená pro celou ČR. Uvedl, že správní orgány jsou povinny přihlížet k hledisku úhrady dodávky a spotřeby energií vázané na konkrétní oblast ČR, a to podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií. Soud se pozastavil i nad namítanou paušalizací odůvodněných nákladů na elektřinu v částce 675,12 Kč a plyn v částce 179,42 Kč. V řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 75 Ad 14/2015 totiž ve skutkově obdobném případě přiznaly správní orgány tehdejší účastnici rovněž jako součást doplatku na bydlení odůvodněné náklady 675,12 Kč za elektrickou energii a 179,42 Kč za plyn. Podstatný rozdíl však soud spatřuje ve značném časovém odstupu (v řízení vedeném pod sp. zn. 75 Ad 14/2015 bylo předmětem jeho přezkumu rozhodnutí žalovaného z roku 2015, zatímco v dané věci se jedná o rozhodnutí vydané v roce 2017). V důsledku notoriety týkající se neustálého kolísání vývoje cen energií v průběhu jednotlivých let existuje podezření, že žalovaný nezbytnou spotřebu skutečně paušalizuje, což by vzhledem k nutnosti individuálního posuzování předpokládaného zákonem o pomoci v hmotné nouzi bylo nepřijatelné.

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsudek krajského soudu považuje za šikanózní výklad práva. Navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V úvodu kasační stížnosti konstatoval, že orgány pomoci v hmotné nouzi jsou dle § 52 odst. 3 uvedeného zákona povinny v řízení o dávkách používat aplikační program automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze s názvem „OK Nouze“ (dále jen „aplikační program“). Stanovení výše doplatku na bydlení v místě obvyklé není u energií jednoduchou záležitostí, proto její výpočet provádí složitý algoritmus zavedený v aplikačním programu.

[7] Součástí odůvodnění ve věci dávky doplatku na bydlení podle stěžovatele nemusí být detailní informace, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d, v jakém rozmezí se pohybují platné ceníkové ceny za dodávku elektřiny a plynu jednotlivých dodavatelů, včetně s tím spojených nákladů atd. Odůvodnění rozhodnutí by bylo pro osobu v hmotné nouzi, která je v drtivé většině v pozici laika, nesrozumitelné. Nadto stěžovateli nejsou známa vstupní data, např. kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d. Tyto údaje poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, a. s., která je zahrnuje do aplikačního programu. Stěžovatel není oprávněn tato data přezkoumávat. Vyžadování uvedených dat přímo stěžovatelem by mohlo v důsledku vést k neúměrnému prodlužování správního řízení a následnému pozdnímu vyplácení dávek. Podle stěžovatele se může jevit jako neobvyklé, že výše průměrné spotřeby elektřiny v sazbě D02d je stanovena pro celou ČR, ale takto byl výpočet nastaven metodikou pro výpočet nezbytných nákladů za spotřebovanou energii a stěžovateli nezbývá nic jiného, než ho respektovat. V pozici odvolacího správního orgánu stěžovatel nemůže ani kontrolovat aktualizaci vyhodnocování výše záloh na spotřebovanou energii v částce v místě obvyklé.

[8] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není patrné, jakými podklady se žalovaný řídil při výpočtu nezbytné spotřeby. Naopak v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní podklady, a to velikost bytu, účel užití jednotlivých energií, distributor elektřiny i plynu, sazba a jistič týkající se elektřiny. Z dalších údajů žalovaný nevycházel, ty jsou součástí složitého algoritmu zavedeného v aplikačním programu.

[9] Stěžovatel se neztotožňuje ani s další výtkou krajského soudu, že při posouzení průměrné spotřeby energie domácnosti na vaření vycházel z dat získaných od nevládní organizace Hnutí DUHA. Konstatuje, že není oprávněn přezkoumávat vstupní data použitá do algoritmu výpočtu v aplikačním programu. Proto není ani důležité, že vyjádření tohoto spolku či jiné obdobné listiny nebyly součástí spisové dokumentace. Dále stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského v otázce rozlišování typu vařiče. Má za to, že postupoval správně, když označil jako energii využívanou k vaření zemní plyn a toto uvedl v odůvodnění rozhodnutí, včetně principu výpočtu výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu plynu v případě, kdy osoba užívá k vaření plyn. Informaci jakou energii používá k vaření, poskytla žalobkyně správnímu orgánu ve formuláři „Informace k užívanému bytu“.

[10] Stěžovatel také odmítá závěr krajského soudu, že náležitě neodůvodnil způsob stanovení nákladů na elektřinu a plyn ve vztahu k velikosti užívaného bytu. V odůvodnění rozhodnutí stěžovatel na s. 6 uvedl, že se k velikosti bytu přihlíží pouze v případě, kdy jsou elektřina nebo plyn využívány k vytápění bytu. Obdobně v případě stanovení nákladů na energie ve vztahu k počtu osob v domácnosti na s. 6 stěžovatel vysvětlil, že se k počtu osob přihlíží pouze, pokud je elektřina nebo plyn využívána k ohřevu teplé vody. Požadavek krajského soudu, aby byl odůvodněn rozdíl v přístupu při výpočtu jednotlivých druhů spotřeby, považuje stěžovatel za výklad přesahující naplnění dikce ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

[11] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Na úvod NSS předesílá, že v obdobné věci již rozhodl rozsudky ze dne 16. 5. 2018, čj. 1 Ads 83/2018-39, a ze dne 17. 5. 2018, čj. 2 Ads 99/2018-46. Ze závěrů uvedených v těchto rozsudcích soud vycházel i v nyní posuzované kauze.

[14] Podle § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává *úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá; výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií se stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše*

pokračování

však ve výši skutečných úhrad; v odůvodněných případech lze navýšit takto zjištěné částky až o 10 %; za odůvodněný případ se považuje zejména dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav.

[15] Podle § 52 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi: *Ministerstvo zajišťuje pro provádění zákona na vlastní náklady aplikační program automatizovaného zpracování údajů potřebný pro rozhodování o dávkách, jejich výplatu a jejich kontrolu, včetně jeho aktualizací, a poskytuje tento program bezplatně orgánům pomoci v hmotné nouzi. Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole tento program používat.*

[16] Podle § 65 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi: *Orgány pomoci v hmotné nouzi, pověřené obecní úřady, obecní úřady obcí s rozšířenou působností a újezdní úřady jsou povinny využívat pro řešení hmotné nouze informační systém pomoci v hmotné nouzi.*

[17] Doplatek na bydlení má sociálně slabým osobám garantovat, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima. Tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny).

[18] Žalobkyně zpochybnila výši dávky doplatku na bydlení, a to v části částečně nepřiznané úhrady za elektřinu a plyn. Krajský soud odůvodnil zrušení rozhodnutí vadami řízení spočívajícími v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a tím, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. NSS se s tímto právním závěrem ztotožnil z níže uvedených důvodů.

[19] Jeden z důvodů, proč zákon o pomoci v hmotné nouzi, účinný od 1. 1. 2007, nahradil předchozí zákon č. 482/1991 Sb. o sociální potřebnosti, byla neexistence jednotného softwarového a hardwarového vybavení (viz důvodová zpráva k návrhu zákona o pomoci v hmotné nouzi). Jak plyne z § 52 odst. 3 a § 65 písm. c) zákona o hmotné nouzi, správní orgány jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole používat aplikační program. Stěžovatel proto správně poukazuje na tuto svou povinnost a je vyloučeno hledat řešení, které by eliminovalo použití tohoto softwaru. Tím by nebyl naplněn účel zákona. NSS dodává, že důsledným (a povinným) použitím aplikačního programu je dosaženo nejen ulehčení práce správních orgánů při stanovení správné výše dávek pomoci v hmotné nouzi, ale i objektivnějšího rozhodování o těchto dávkách (tj. je rozhodováno „ve stejné situaci vždy stejně“).

[20] K otázce používání aplikačního programu při rozhodování správních orgánů je třeba v prvé řadě odkázat na rozsudky ze dne 24. 10. 2012, čj. 3 Ads 33/2012-30, a ze dne 7. 5. 2014, čj. 3 Ads 22/2013-30. Podle prvně zmíněného rozsudku „[t]*o, že je správní orgán povinen při svém rozhodování používat aplikační program automatického zpracování údajů, pak v žádném případě nepředstavuje odpověď na otázku, jakým způsobem tento program k určení výše prokazatelné nezbytné spotřeby energií dospěl.*“ V odůvodnění rozsudku čj.

3 Ads 22/2013 - 30 NSS mj. uvedl: „*Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že v nepojistných systémech (hmotná nouze, státní sociální podpora, dávky tělesně postiženým občanům, příspěvek na péči, dávky v nezaměstnanosti) je posouzení existence nároku a výše dávky závislé na výstupech automatizovaného systému, který zajišťuje ministerstvo. Při složité konstrukci výpočtu výše konkrétní dávky je tímto způsobem posílena správnost výpočtu, uchování dat, systém významně urychluje rozhodování o nárocích klientů v podmínkách správního řízení a snižuje se chybovost.*“

[21] Krajský soud uvedl, že stěžovatel sice doplnil vzorce pro výpočet doplatku na elektřinu a plyn, ale považoval za nedostatek rozhodnutí, že v něm nejsou uvedena konkrétní data, která byla do uvedených matematických vzorců dosazována. Podle názoru NSS není namístě a ani není reálné požadovat po správních orgánech při výpočtu výše doplatku na bydlení, aby v odůvodnění rozhodnutí popsaly všechny matematické postupy, které zpracoval aplikační program použitý k tomuto výpočtu. Nelze však vycházet z představy, že s ohledem na složitost aplikačního programu je žadatel o dávku v hmotné nouzi povinen beze zbytku a bez jakýchkoliv pochybností akceptovat výslednou částku vygenerovanou aplikačním programem za situace, kdy nemá k dispozici informace o tom, s jakým srovnávacím vzorkem dat byl požadavek o dávku zpracován. Za tento srovnávací vzorek dat je nutno považovat v dané věci údaje, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d za určité období, z jaké průměrné ceny elektřiny a plynu za určité období se vycházelo, a (v obecné poloze) jakým způsobem byly tyto ceny spočteny.

[22] Žadatel o dávku musí mít možnost si na základě odůvodnění rozhodnutí o jeho žádosti učinit představu o průměrné ceně a průměrné spotřebě energií v určitém čase a místě a v rámci této možnosti by měl být ze strany správního orgánu informován o tom, za jaké období je průměrná cena a průměrná spotřeba počítána a v rámci jak velkého regionu. Jinými slovy, uvedený žadatel by měl být natolik informován, aby svou skutečnou spotřebu energií a náklady na ně mohl srovnat s uváděnými obecnými údaji. Tak tomu v dané věci nebylo a i z tohoto důvodu je zatím nevysvětleno, proč odůvodněné náklady na elektřinu v částce 675,12 Kč a plyn v částce 179,42 Kč jsou zcela stejné, jako tyto náklady ve věci řešené krajským soudem v rozsudku z 27. 10. 2016, čj. 75 Ad 14/2015-33, byť šlo o rozdílná časová období (roky 2017 a 2015). Totožnost těchto částek vzbuzuje pochybnosti, neboť právě v důsledku používání aplikačního programu, který při svém výpočtu bere v úvahu řadu proměnných faktorů, lze u odlišných žadatelů očekávat odlišné výsledky. Pokud by tomu tak nebylo, vyvstávala by otázka, proč by vůbec bylo potřebné použít aplikační program k výpočtu odůvodněných nákladů na elektřinu a plyn.

[23] Nelze souhlasit s námitkou stěžovatele, že nemá přístup k údajům o průměrné spotřebě elektřiny v sazbě D02d za určité období a o průměrné ceně elektřiny a plynu za určité období v určitém regionu, a že tato data poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, a. s., tvůrci a správci aplikačního programu. Je na stěžovateli, aby si zajistil informace o těchto obecných údajích buď od uvedené společnosti, nebo přímo od Energetického regulačního úřadu, a to vždy za rozhodné období (není tak potřeba činit ke každé žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi). Je správný závěr krajského soudu, že pokud tyto údaje nejsou v rozhodnutí o dávce nedoplatku na bydlení obsaženy, pak nelze učinit závěr, že by v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu byly v odůvodnění rozhodnutí uvedeny důvody výroku rozhodnutí a podklady pro jeho vydání.

pokračování

[24] S ohledem na uvedené závěry se NSS ztotožnil se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na jeho odůvodnění pak v podrobnostech odkazuje.

[25] Co se týče údaje spolku Hnutí DUHA o roční spotřebě energie na vaření ve výši 600 kWh/rok, nelze akceptovat poukaz stěžovatele na principy dané metodikou. Pokud stěžovatel uvedl v rámci výpočtu tento údaj o spotřebě elektrické energie na vaření, je nutno jej odůvodnit a NSS souhlasí s názorem krajského soudu, že z rozhodnutí stěžovatele není zřejmé, proč tento údaj, který navíc nebyl nijak osvědčen, má být považován za relevantní. Uvedený skutkový závěr nemá oporu ve správním spisu, v této části je proto správný i závěr krajského soudu, že je dána i vada řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stejně tak se NSS ztotožňuje i s náhledem krajského soudu na otázku zjišťování typu vařiče. Ačkoliv stěžovatel uvádí, že tento údaj žalobkyně poskytla ve formuláři „Informace o užívaném bytu“, jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel paušálně vycházel ze stejné hodnoty jak pro elektřinu, tak pro plyn.

[26] NSS se ztotožnil se závěry krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného postrádá odůvodnění, proč nebyla při spotřebě elektřiny vzata v úvahu velikost bytu, byť s tímto parametrem počítá § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Jak správně uvedl krajský soud, v tabulce na s. 6 jsou sice uvedeny obecné čtyři položky, přičemž jen u jedné z nich je vzata v úvahu velikost bytu (vytápění), která se ale v tomto konkrétním případě ani neuplatnila. Žalovaný nevysvětlil, proč v ostatních položkách nebyl uvedený parametr vzat v úvahu a toto vysvětlení (odůvodnění) nelze nahradit úvahou soudu. NSS souhlasí také se závěrem krajského soudu, že by měl stěžovatel odůvodnit, proč k počtu osob v domácnosti přihlíží pouze, pokud je elektřina nebo plyn využívána k ohřevu teplé vody. Je proto správný závěr krajského soudu, že uvedený nedostatek důvodů je vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[27] S ohledem na vše výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, v řízení o kasační stížnosti však neučinila žádný právní úkon, za který by jí náležela náhrada nákladů řízení. Stěžovatel, který ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu